

Goa, India, 2013. december 30.

Kedves Otthoni Testvéreink!

Ismét Goáról küldöm évvégi beszámolómat, ahol az itteni téli szünetet élvezzük és már lassan kezdünk hozzászokni, hogy a karácsony nem feltétlenül hóval-faggyal, karácsonyfával és bejglivel jár, hanem tengerparti nyaralással, óriási világító papircsillagokkal és a házak mellett épített mini-Betlehemmel (legalábbis itt Goán, amelyen valamikori portugál gyarmati múltja miatt nagyobb keresztyén befolyás érzékelhető, mint máshol Indiában.) A Betlehemet kb. egy héttel karácsony előtt kezdik építeni, sárból, agyagból, szalmából, aztán füvet/búzáat vetnek bele, hogy karácsonyra kizöldüljön, szenteste pedig porcelán- vagy szalmafigurákkal benépesítik. Ennek folyamánaképpen, na meg azért is, mert nincs karácsonyfánk, mi is elkészítjük a magunk Betlehemét: három gyermekünk rajzol, színez, vág, ragaszt egy napig, hogy estére kész legyen a nagy mű. Szenteste pedig meghallgatjuk a karácsonyi történetet, együtt énekelünk és idén még József Attila: Betlehemi királyok c. versét is élvezhettük Nátán fiunk előadásában.

Visszagondolva az elmúlt évre sok mindenért hálát adhatunk a Jóistennek. Elsősorban azért, hogy jó egészségben megtartott minket itt Indiában, és otthon maradt családtagjainkat, barátainkat. Másodsorban azért, mert Isten minden jóval ellát minket, étellel-itallal, ruhával-cipővel, hogy nem szenvedünk szükségét, de még másokon is tudunk segíteni. Két hosszú vakációt is töltöttünk az idén Indián belüli körutazással, melyek során igen sok helyre eljuthattunk, és elkerülhetetlenül is sok nyomorban élő, betegségben szenvedő, kolduló emberrel találkoztunk utunk során. A kéregető, karján kisbabát tartó szintén még kislányok szomorú szeme szívfacsaró látvány, mint ahogy az út mentén kék fóliasátorban lakó szegények sorsa is. Ugyanakkor a városokban felhőkarcolók épülnek, gombamódra szaporodó bevásárlóközpontok nyílnak, a köznapi életben pedig virul a korrupció. India a végletek országa. Akinek jól megy; az sok mindent megengedhet magának, aki szegény, az nem nagyon tud kikecmeregni a nyomorból, a napi pár rúpiából éppen nem hal éhen, de nem is lesz többje sohasem. Szociális rendszer nem létezik, a szegényebbeket csak az alamizsna, a borralaló tartja életben. Vannak keresztyén mozgalmak, csoportok, akik általában helyi szinten próbálják javítani az emberek sorsát. Kodaikanalban sok keresztyén iskola van, ami nagyon fontos, hiszen a tanulás kulcsfontosságú az önfenntartás felé vezető úton. Szerencsére ezt ma már sokan belátják, és adják gyerekeiket iskolába, hogy legalább valami szakmát tanulhassanak, de azért azt is meg kell vallani, hogy 60 évvel a kasztrendszer nyilvános eltörlése után, az még mindig az emberek gondolkodásának alapvető része.

Iskolánk lelkészén, Noel Jacksonon keresztül, októberben kapcsolatba léptünk egy keresztyén alapítvánnyal (Word for the World), akik Maduraiban otthont tartanak fenn értelmi és testi sérült fiatalok számára. Egy vasárnap Imre a lelkész házaspárral együtt ellátogatott hozzájuk, és meghallgatta a fiatalok tanúságtételeit, az ott dolgozók szolgálati beszámolóját és úgy látta, hogy az ott élők és dolgozók jó hasznát vennék az otthoni testvéreink által felajánlott összegnek, amit még tavaly hoztunk magunkkal. Az összeg az ott élők 2 havi ellátására lett elegendő. A hozzájárulást ezúton is még egyszer köszönjük minden adakozó testvérünknek. Az otthont egy olyan keresztyén ember alapította, akinek szintén van egy már 30 éves sérült fia. Saját házában gondoz még 15 látássérült, süket-néma, illetve

mozgásában korlátozott fiút. A különböző korú fiúk iskolába is járnak. Két segítőtje lett az a két fiú, aki az otthonban nevelkedett. Egyikük éppen most végzi az angol szakot az egyetemen, a másik pedig egy olyan csodáról tett tanúbizonyságot, amelyben Isten meggyógyította a lábát. A jövőben bővíteni szeretnék az otthon, hogy lányokat is be tudjanak fogadni. Ezért szeretnék egy olyan komplexumot építeni, ahol külön lenne épület lányoknak és fiúknak, valamint egy saját iskola. Úgy láttuk, hogy nemcsak a gondozásban, de a lelki/keresztyén nevelésben is kiemelkedő munkát végeznek.

A harmadik dolog, amiért hálát adok Istennek, az az iskola vezetésében bekövetkezett változás, amiért már régóta imádkoztunk. Mint arról már korábban írtunk, a Kodaikanal-i nemzetközi iskolát amerikai misszionáriusok alapították 1901-ben, elsősorban saját gyerekeik számára, de később hatalmas intézménnyé nőtte ki magát, és nagyon jó hírű oktatási intézmény lett, az egyik legjobb Indiában. Sajnos kb. 10 évvel ezelőtt egy olyan fordulat következett, amely az iskola keresztyén jellegét negatív módon befolyásolta. Több hatalmi harc folyt a vezetésben, és sajnos az iskolatanács nem a legmegfelelőbb embereket helyezte vezető pozícióba. A gazdasági válság ellenére az iskola a mindenáron való növekedést tűzte ki céljául, melynek egyik eleme, a teljes IB-rendszer (International Baccalaureate) elfogadása, és az iskola ezáltal uniformizációja, a keresztyén tantárgyak/hangsúly csökkentése, illetve a korábban népszerű és jellegzetesen magas színvonalú zenei, dráma és testnevelés leépítése. Mindez úgy ment végbe, hogy a tanárokat és a diákokat, illetve szüleiket és az alumnusokat senki sem kérdezte, diktatórikusan vitték végbe a változásokat, ha meg mertünk kérdőjelezni valamit, egy flegma vállrándítás volt a válasz. A helyzet olyannyira súlyos volt, hogy emlékszem, az idei év hamvazószerdáján sűrűn potyogtak a könnyeim, mert nem értettem mit keresünk mi itt ebben a helyzetben. Bár Isten ígéje mindig biztatott, a mindennapos „pofonok” eléggé elkedvetlenítettek minket. Több jó tanártól váltunk meg már eddig az elmúlt két évben az iskola vezetése miatt. Úgy láttam, nem maradt más, csak az imádság és Isten segíthet. Ha Istennek tényleg fontos ez a dél-indiai bástya, akkor tesz valamit, hogy ne csúszunk tovább lefelé a lejtőn. (A lejtőt ez esetben a diákok számának jelentős csökkenése és az elkereszténytelenedés jelenti.) Bízattam kollégáimat is, hogy mást nem tehetünk, csak imádkozhatunk a vezetésbeli változásért. Több botrányos eset után végre ez év végén, az utolsó tantestületi ülésen (miután már a diákok hazautaztak a karácsonyi szünetre), az iskolatanács elnöke bejelentette, hogy igazgatónk lemondott. Valószínűleg nem lesznek nagy változások egyik napról a másikra, de már csak a légkör javulása is érezhető volt az utolsó pár napban. És így legalább jobb kedvvel látunk hozzá a következő félévi munkának.

Az utolsó dolog, amiről be szeretnék számolni, tulajdonképpen egy tanúságtétel arról, hogyan tapasztaltam meg én személyesen Isten gondviselő szeretetét. Július óta majdnem minden szombaton jártam a diákokkal túrázni. A hegyvidéki környezetből adódik, hogy az iskola egyik vonzereje a csodás környéken való túrázás hétvégeként. Mivel térkép természetesen nincs, nem beszélve jelzett turistautakról, általában túravezetővel megyünk, meg egy-két felügyelőtanárral. A tanév elején könnyebb, pár órás túrákat (A, B) később a fél-, majd egésznapos (C, D) túrák váltják fel. Október végén már egy ilyen D-túrára indultunk hét gimnazista diákkal egy kollégám férjével és két(!) túravezetővel. Gyönyörű időnk volt, és a jó útviszonyok miatt idő előtt teljesítettük az első szakaszt. Utána a túravezetők megpróbálták hosszabítani a túrát, hogy ne érzünk túl hamar vissza. Ez olyannyira jól sikerült, hogy pár órás dzsungelbeli ösvényeken tett kóborlás után, kb. délután 3-kor mindketten

beismerték, hogy fogalmuk sincs hol vagyunk és merre kell menni. Azt mindannyian tudtuk, hogy települések Kodaikanaltól nyugatra vannak, ezért igyekeztünk a napot követni. Tehettük is ezt úgy délután 5 óráig, amikor is látszott, hogy aznap már nem fogunk kijutni a dzsungelből (természetvédelmi területen voltunk engedéllyel). A hegygerincen menve, bivalyösvényeken haladva, kidőlt fákon átmászva és piócákkal küzdve próbáltuk az alattunk kanyargó patakot követni, mígnem 4 óra körül az egyik diák észrevett egy vízvezetékot. Gondoltuk, az majd biztos lakott területhez vezet. De sajnos a szinte áthatolhatatlan dzsungel és a kimerültség miatt nem tudtunk gyorsan haladni, és mivel a nap 6-kor nyugovóra tér, előtte még megfelelő táborhelyet kellett keresnünk éjszakára. Fél hatkor leereszkedtünk a patak partjára, így még fél óránk volt, hogy előkészítsük a tüzet a hideg éjszakára. Szerencsére gyufa volt nálunk, a patak partja meg telis tele volt száraz tűzifával, mintha „valaki” direkt odakészítette volna. Csak össze kellett szednünk. Két nagy tüzet is tudtunk rakni, mert bár csak tizenegyen voltunk, két tűz köré tudtunk letelepedni. Éjszaka nagyon hideg volt. Bár volt nálunk dzseki, eléggé fáztunk. Nem sokat aludtunk éjszaka, mert a tűz mellett állandóan forognunk kellett, hogy ne fázzunk meg. Gyönyörű hold- és csillagfényes éjszaka volt, és olyan csend, amit Indiában ritkán lehet hallani. Szerencsére volt még elég az uzsonnánkból, amit meg tudtunk osztani, és vízünk is volt elég, még reggelire is. Bár elefánttrágyát láttunk a közelben, és bivalyokat is a patak mellett, éjszaka semmilyen állat nem jött közel hozzánk, de még félelmetes hangokat sem hallottunk. Isten megóvott bennünket minden bajtól és veszedelemtől, reggel pedig – tovább követve a vízvezetékot - két óra alatt beértünk a következő faluba (ami – mint kiderült – kb. 40 kilométerre volt közúton Kodaikanaltól). Isteni csoda volt az is, hogy bár egész délután próbálgattuk, senki telefonja nem működött, kivéve egy diákét, akién egy percre volt télerő, s ezalatt értesíteni tudtuk a szüleit (az egyik kollégiumi nevelő) és rajta keresztül az iskola ügyeletesét, hogy ne várjanak haza minket aznap, mert eltévedtünk. Csak másnap tudtuk meg, hogy ők már azt nem hallották, hogy minden rendben van, jól vagyunk és a keresésünkre 4 mentőcsapatot is indítottak. Közel 20 kollégánk keresett bennünket egész éjjel. Nagyon jólesett az embertársi szeretetnek ez a megnyilvánulása, ami jól jellemzi az iskola közösségét, de ugyanakkor kicsit kellemetlen volt, hogy amíg mi békésen élveztük a természet közelségét, mások éjszakájukat feláldozva, aggódva kerestek bennünket. Természetesen hálát adtunk Istennek, hogy így megőrzött bennünket, szinte mindent előkészített számunkra. Néhány piócamaráson kívül semmi bajunk nem esett, pedig az út igen viszontagságos volt. Számomra ez mind Isten gondviselésének csodája és bizonyítéka.

Ezekkel a gondolatokkal zárom évvégi beszámolómat. Mi is imádságban gondolunk otthoni testvéreinkre, a Piliscsabai Gyülekezet és a Külmissziói Egyesület minden tagjára. Továbbra is kérjük a testvérek imádkozó támogatását munkánkhoz, az iskolában remélhető pozitív változásokért és a Word for the World alapítvány tevékenységéért.

Isten áldását kérjük minden testvérünkre az új esztendőben.

Testvéri szeretettel:

Szigeti Zita és családja

